

fælde og stryge paa det forlangte Levebrød, man  
 efter vor Overbeviisning uden nogen egentlig  
 Feite har forlangt, men det skal være en anerkjendt,  
 genial, klog, særdeles udmærket Opfattelse af  
 Forholdene, som ved de Udgifter, man forlan-  
 ger, giver en Sikkerhed, som intet Andet kunde  
 give. Det egentlig skabende Geni frygter ikke  
 denne Art Bengebegrænsninger; thi det begri-  
 ber godt, at de blive fulgte ud over dem med  
 det Værk, de forelægge; men de derimod, som  
 føle sig trykkede af den Mængde, som trænger  
 til og siger: her ville vi finde Næring,  
 de ængste sig derover, og disse Uengstelser er  
 det, vi i det Hele skulle bekæmpe ved at trække  
 en Grændse som et Støttepunkt, hvor man  
 føler, hvergang man kommer den nær, at ud  
 over den kunne vi ikke med Rimelighed komme,  
 thi den er allerede vid givne i Forhold til det  
 udtømte Lands Kræfter. Det maae vi vel  
 erindre, at dengang Armeorganisationsplanen  
 blev givne, som vi jo have fulgt og endog  
 overskredet i den Grændse, vi have sat, da sølte  
 vi os mægtige og rige, meget rigere, end vi  
 være, vi gave rundhaandet ud; men vi skulle  
 huske paa, at siden den Tid have vi følt Træng-  
 selens Dage, vi skulle overveie, om vi nu med  
 Rette kunne gaae ud over de Grændser, som den-  
 gang blev satte, og som allerede ere overskredne,  
 overskredne i den Tid, da man meente, at det  
 var let at give. Jeg troer, at, naar man nøie  
 overveier dette, saa vil man see, at det ikke er  
 ilde betænkt at komme til den Inddeling i Or-  
 dinairt, nemlig det, som har været bevilget for  
 1848, med de smaae Afvigelser, som ere ud-  
 gaaede fra Krigsministeriet selv, og Extraor-  
 dinairt, nemlig det, som den Tid har bragt os,  
 hvis Byrder vi ikke paa engang kunne kaste  
 fra os, men som vi heller ikke ville give den  
 Varighed i Tid, som det vilde give, om vi  
 paa engang trak dem ind under denne Mis-  
 forstaaelses Begrænsning. I denne Indde-  
 ling i Ordinairt og Extraordinairt have vi  
 desuden et meget væsentligt Støttepunkt, thi  
 man maa huske paa, at vi have Krigsministe-  
 rens egen Bevilling; det er ikke derom, der  
 egentlig strides; thi han indrømmer jo, at det  
 er rigtigt, at vi have inddeelt i Ordinairt  
 og Extraordinairt, han erkender, at der er  
 Noget i hans Budget, som ikke kan kaldes Or-

dinairt. Vi stride altsaa ikke om Principet,  
 men kun om Begrænsningen; det har allerede  
 Ordføreren nævnt, nemlig i Anledning af en  
 enkelt Post, den 1ste. Han sagde: dersom det  
 kan oplyses for os, at den Begrænsning, vi  
 her have draget, skulde være knap, saa er det  
 jo Noget, man kan komme ud over; jeg siger  
 det Samme, men deler ikke hans Tvivl, jeg  
 har den fulde Overbeviisning, og min Dom er  
 bygget paa Beregninger, at den er meget  
 rundelig ansat, og at den er rundeligere ansat  
 end den i Tidens Længde kan blive holdt.  
 Det vil ogsaa blive nødvendigt, og jeg er over-  
 beviist om, at det, naar engang en Plan bli-  
 ver udarbejdet, vil gaae ud fra Krigsministe-  
 riet selv, at ordne den paa en anden Maade,  
 og det vil blive nødvendigt, netop for i paa-  
 kommende Tilfælde at kunne udvide den til de  
 Kræfter, som da behøves.

Jeg vil af de enkelte Poster, der ere om-  
 talte, endnu kun nævne et Par. Den ene  
 dreier sig tildeels om, hvad der har været  
 bragt paa Bane om Regnskabsvæsenet; der er  
 blevet spurgt: hvoraf kommer det, at Regn-  
 skabet ikke er blevet afsluttet, revideret og deci-  
 deret til rette Tid, og kan det ikke finde Sted  
 med de Kræfter, der ere tilstede. Jeg troer, at  
 Hovedsagen dertil maa søges i Mangel i  
 Regnskabsformerne; det er muligt med de  
 Kræfter, der ere tilstede, at skaffe en behørig  
 Revision og Decision tilstede i rette Tid, men  
 dertil hører, at Regnskabsformerne skulle af-  
 passes ganske anderledes efter de militære  
 Regnskabs Fornødenheder, dertil hører, at  
 Revisionen maa kunne møde de forskellige Af-  
 delinger af Regnskabet paa et tidligere Sta-  
 dium, og tidligere maa komme tilende dermed.  
 Jeg kan ikke nægte, at jeg troer, at nogle af  
 de Vanskeligheder, der møde med Hensyn til  
 Regnskaber fra den tidligere Tid, maae søges  
 i personlige Forhold, som nu ere borte, men  
 forøvrigt ligger det vistnok hovedsagelig deri,  
 at Regnskabsformen er af en saadan Beskaf-  
 senhed, at den mindste Forandring fra det  
 meest Almindelige bringer en virkelig Forstyr-  
 relse tilveie. Hvad forøvrigt Revisionen af  
 Regnskaberne fra Krigsaarene angaaer, da  
 troer jeg, at man aldrig noget Sted har været  
 i Stand til at skaffe dem tilveie i den Tid,